

връщатъ отъ върха къмъ насъ. Настигаха ни и ония, които идѣха следъ насъ. Дружината все повече и повече растѣше. Нетърпѣние и страхъ ни горѣха — да научимъ, коя ще е причината на връщането. Че не е нѣщо добро, затова нѣмаше съмнѣние. Нѣкаква опасностъ ще е.

Първитѣ отъ ония, що се връщаха, ни доближиха вече.

— Какво има, какво има? — запита Нико.

— Келешъ Асанъ съ нѣколцина другари. Разположили се на Хайдушкото кладенче, — отговори единъ. Устнитѣ му треперѣха, Лицето му като на мъртвецъ отъ страхъ.

— Келешъ Асанъ! — всички изохкаха и зеха да се кръстятъ.

— Сега нажде? — запита нѣкой: — страшния келешъ Асанъ!

— Нека се прѣснемъ изъ гората, кой на кжде види, — каза другъ.

— Никой нѣма отъ тука да мрѣдне, — заповѣднически продума баща ми: — ние сме до тридесетъ мже. Всѣки почти има сѣкира въ ржцетѣ си. Тѣ сж петъ-шестъ души. Срамота е да имъ се оставимъ.

— Добре каза Коле, — добави Чорбаджи Нико: — Тука всички ще се разположимъ за обѣдъ и почивка. Хайде съдайте. Не сме добитъкъ — хора сме и ние.

— Не! По-добре ще е, — досети се тате, — половината мже тука да останатъ съ тебе, Чорбаджи Нико. Другитѣ нека дойдатъ съ мене: наблизо тука ще се скриемъ и ще наблюдаваме. Ако Келешъ Асанъ дойде съ другаритѣ си съ явно лошо намѣрение, вие ще му посочите сѣкиритѣ си. На първия вашъ зовъ, ние ще долетимъ и ще се нахвърлимъ върху тѣхъ. Слушайте ме. Това е най-добре.

— Добре е, добре е, — всички одързостени извикаха.

— Друго! — притури тате: — нека женитѣ и децата дойдатъ съ мене. Азъ ще ги прикрия. Хайде, тръгвайте. Поведете и конетѣ.

Тате добре познаваше тия мѣста. Следъ нѣколко минути ние бѣхме предъ устата на една голѣма и суха пещера,